

"גניקולוג", מאת דר' רבקה נרדי,

מתוך: "איתך בגובה העיניים", מאת ד"ר רבקה נרדי, מודן, 1996, עמ' 117-119

הן יוצאות ובאות אצלך כמעשה שיגרה. גניקולוג. האלוהים של האשה. אתה נותן, אתה לוקח - את התקוות, את הפחדים. הן יוצאות ובאות אצלך ופוסקות רגליים כדברך. אתה ממשש באצבעות מיומנות, עטופות בכפפות מיוחדות, והן נעדרות. אתה מכניס מכשירים חדים, והן נעדרות. אתה פוקד הורמובים, והן נעדרות. אתה קובע את סידורי ההזדווגות, והן נעדרות. אתה התקווה. אתה המוציא והמביא של החיים. אתה האלוהים של הנשים.

יום אחד עשיתי עצמי כרואה ואינה נראית, וביליתי יום שלם במירפאה שלך, כי רציתי לדעת יותר על איך זה להיות האלוהים של האשה. מצאתי פינה קטנה בחדר הקבלה שלך והמתנתי. ראשונה באותו יום הייתה אשה קטנה עבוגת פנים. פבי מלאך היו לה, עם עיניים כל-כך מבוהלות, שרציתי לקום מפיבתי וללטפה. ישבה על קצה הכיסא, וידיה רעדו, כשהושיטה לך את הכרטיס. ואתה כלל לא ראית. ראשך היה בביירות, רשמת את כל הדברים החשובים, שבלעדיהם אי 'אפשר כלל להביא חיים לעולם. ואחרי שסיימת, הרמת עינייך ממשקפיך השמוטים וכמה צפוי) על קצה אפך, ושאלת בקול יבשי מה הבעייה. אמרה לך וכנועט פרצה בבכי. כבר שנתיים, שמנסה להיכנס להריון - ולשווא. הזמן הולך; טטזל לה. בישאה מאוחר, ועוד מעט ימלאו לה סר, כמה נורא. משפחת בעלה לוחצת. והיא - כל חייה חלמה על ילד. . . . ובעודה מספרת, וצער העולם על פניה היפים, אתה עוצר אותה ביובש מנומס ומציע לה לעשות עוד אחת מסידרת הבדיקות ושכן את מרביתן כבר עשתה. (במצוותך). ומשפט הסיכום שלך היה; "ואני לא יכול להבטיח לך שום דבר". כאילו חשבה. שאתה כן. כמו אבא לילדה קטבה דיברת אליה. כמו פתייה מבוישת עמדה ליד הדלת. שואלת מתי לבוא שוב.

רציתי לקום. לרוץ אחריה ולאמץ אותה אל ליבי. רציתי לומר לה לצפצץ עליך ולשאול שאלות בוקבות בגובה העיניים. רציתי לראות אותה מתייצבת מולך בטון בוטה ובחקרנות אסרטיבית, ממש כמו שמלמדים אותנו בקורסים הללו. ונישארתי במקומי. משימה ק: היום. זהו רק תחילתו של מסעי.

ועוד זו יוצאת, וניכנסה לחדר אשה עבת גוף, מתבשמת בכבודות, מקעחת את זיעתה בכנף בגדה, מתיישבת בקושי בכסא הצר, המיועד ללקוחותיך, והטקס חוזר על עצמו - הניירות, הרמת העיניים, השאלה; מה הבעייה

רנו

ואגב, למה שלא תשנה קע~, פה ושם, ולו למען הגיוון שלך. . .). עבויט משונלח בפיה. עולה חדשה. מבטאה רוסי כבד. אבי רואד את פניך מקבלים את הבעהך יבלתי מביעה. "פני פוקר". זוהי הבעה מצוינת למצפי חירום. היא מססרוז לך שלוקחת הורמונים על-פי הרראוטיך כדילהתמודד עם כל הצפוי בתקוסת טרוך יפסקת המחזור. לקחה ולקחה באדיקות, והרזחילר תרפערט לוואי - אחרן אהן ייא השמבה, אם כי אינה אוכלת יותו מכרגיל. ובוסף לכך שמעה, שלא כרא' להרבות בהורמונים, כי: . וכאן, סבלנותך פקעה, עצרת אותה בגסות וחזנרה לה, מי כאן המומחה. כמעט שמעתי אותך אומר לה, שלא תבלבל את חגוח, ושתזיז את התחת השמן שלה ותסתלק מפה; . מובן, שלא אמרת את חמילוך הללו, אבל שמעתי אותן מסתובבות בחדר. הזעם פרץ מפביך חסרות חחבטח יחכביע את המסכבה. הרגשתי את האדרבלין משתולל בגופי. כמעט קמתי לצרוך עליר ולפרוק את כל הזעם, שצברתי על קלות הדעת שלך בהאכלתנו הורמוון מכל הסוגים והמינים. האשה שמעה אותך בשקט. הרי רופא הוא רוסא. ~~, זאת, ניסתה ניסיון נוסף - אולי אפשר להחליף את D'~~~DO? חשבת לרון והתרצית להחליף לה את הכדורים. כן, העיקר שתמשיך עם הכדורים, וחלרח משם. ישבתי בפיתתי והתנשמתי בכבדות. פלא, שלא הבחנת בי. אבל, לאולו היית שקוע בעצמך.

האשה, שנכבסה עכשיו, זכתה לכל הטוב, שיש לך להעניק. אולי חין אלן רגשות האשם, אולי כי פרקת כבר את זעמך על מישהי באותו יום. היית ערון ואולי, כי הייתה אשה אצילה למראה, עבודת תכשיטים יקרים ולבושה כגיוך בגדי האופבה. אולי, כי פביה היו מוכרות לך מהעיתונות או מהטלוויזיה, ח'א 'כן, הייתה דמות ידועה. והיית אחר. בקשתה הייתה צנועה - הפנייה לבך'טן ממוגרפיה שיגרתית וכל מה שצריך לבדוק תקופתית. שוחחתם בנעימות לל עניינים של סתם, השענת גבך על כסאך, הנחת את העט והיית קשוב אלוח בשימותי חזרו להיות סדורות. נשביתי בקסם הרגע. כמה פשוט. הצעת לח כרואן שיגרתית ב"כסא" ונעתרה ללא מבוכה. הלכתי אחריכם. אחרי שפשטה את באג התחתונים ומאחורי הפרגוד) נישכבה כמנוסה ויודעת בכסא וכיסתה את רלך גופה התחתון בסדין, שהיה שם. ואז באת, ובעדינות ובמיומנות שיש לך ביעאל את הבדיקה, תוך שאתה מסביר לה כל צעד. צוות להפליא הייתם, ונטגח' ליייה.

הבוקר חלף ביעף. לקראת שלוש אחר הצהריים היית חייב להיות כ~ח' החולים. וגם לי היו עניינים אחרים. הלכתי ממך לשפת הים לחשוב קצת. שאלח'

יאת עצמי, האם למדתי משהו חדש, האם ארצה לומר לך דברים, שלא אמרתי קודם)

הים הגדול הוא מקור השראה בשבילי, אולי, כי הוא מזכיר לי רחם ענקי, שמפיק חיים ללא התערבות ידי אדם. ואנחנו יצירי אלוהים, שחיינו ניבחנו יום יום במעשה הגומלין ההדדי המתקיים בינינו. החיים, הנוצרים ברחם האשה, זקוקים לעיתים למעשה החסד של ידי אדם כדי להוציאם מן הכוח אל הפועל. הנקבה בטבע עושה כל שתוכל בפינתה בדד. אנחנו רוצים יותר, לגעת בסוד החיים, בעקשנות. בעקשנות של חסד, של רכות. ועם כל היידע והמיומנויות של הגינקולוג שאספת, שאספנו ביחד.

ראיתי אותך במאמציך הכנים להיות להן המומחה הטוב, להביא חיים, להביא מזור. ראיתי אותך בפנים מרוכזים ממאמץ לומר את הנכון ביותר. וראיתי מבעד לעורך את המתח ואת הפחד שמא תיכשל. וראיתי את כובד המשא הזה להספיק עוד ועוד ולא לבייש את שאיפותיך הכנות להיות ראוי לתפקידך. את כל זה הסתרת במיומנות, שהורגלת אליה מאחורי השולחן, מאחורי משקפך, מאחורי ניירותיך. ואחר-כך היית קצר ויבש עם האשה, שפרשה על שולחנך, ב"כסא", 'את תמצית נשיותה, תקוותיה, בושטה. וכל-כך רציתי לצעוק לך שתניח הכול לרגע ותתבונן. גם בנשמתך שלך. אבל אתה מיהרת, ואני הרי הייתי רואה ואינה ניראית. והלכנו איש אשה לדרכו, לדרכה. ועכשיו אני כאן, מול הים הגדול, כל-כך שקט כאן, ואפשר להירגע. אז מתוך השקט הזה רציתי לבתש ממך כמה דברים;

שתראה את האשה, כל אשה, בעיניים ישירות וטוטת, ויחד איתה, כמו צוות, תביאו חיים טובים לעולם המסוכסך שלנו. שתביט בעיניים טובות באשה המתייסרת, באין לה פוריות, באשה, שתם עידן פוריותה, ותביא להן מזור, ותהיה עם רכות ועם כבוד, ?יצאו ויטאו אצלך ותפגשו בהן ויפגשו בכך - כאדם עם אדם. וגם לך ירווח. כך חשבת, כך רציתי,